

Королівство (стислий переказ)

Галина Пагутяк

Частина перша

Події починаються у Львові, наприкінці травня 2002 року.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Якось ввечері у старенькому трамваї їхала єдина пасажирка – п'ятнадцятирічна Люцина. Вона поверталася з художньої школи. Несподівано трамвай зупинився і рудий хлопець років шістнадцяти зайшов та сів біля дівчинки. Вигляд хлопця був дивний: волосся зібране у хвіст, що сягав майже до пояса, одягнений у чорну камізельку без ґудзиків і куці штанці зеленого кольору. Ноги були босі та брудні. З появою хлопця кондукторка і водій почали чхати. Врешті чхнув навіть трамвай і зупинився. Хлопець вийшов і наче розчинився в повітрі. Лише дід, що на зупинці торгував соняшниковим та гарбузовим насінням, побачив, як парком побіг лис.

Люцина поспішила додому, бо наближалася гроза. Її мама працювала у видавництві і саме поїхала у відрядження, а в дівчинки починалися літні канікули. Жили вони удвох, а ще мали кота, якого звали Фелікс.

Грозу боялися не лише люди, але й різна нечисть. Її було багато на берегах річки, у печерах та тунелях – опирі, довгомудики, слинявці. Час від часу історії про них публікував тижневик "Посейбічні і потойбічні новини". Автором цих статей був чоловік під псевдо Мортіус, за основним фахом слюсар-водопровідник. Коли через грозу підземна річка почала наповнюватися водами, опир фон Стронціус налякався, щоб не намочило його мотлох, а особливо комп'ютер. Адже опир не міг жити без Вампірнету, через який замовляв собі кров. Цього разу коп'ютер увімкнувся сам і через увесь екран з'явився напис: "Хто я?.. Де я?..".

Люцина поговорила з мамою по телефону, а потім хотіла намалювати будинок із двома вежами, який бачила, коли їхала трамваєм. Коли вона підійшла до чистого аркуша паперу, то побачила, що на ньому червоною фарбою написано: "Хто я? Де я?" Тієї ж миті стривожився кіт Фелікс і кинувся з квартири. Коли напис на папері поблякнув, зайшла сусідка на ім'я Гортензія. Мама Люцини недолюблювала Гортензію, бо та не читала книжок, кажучи, що має алергію на друкарську фарбу. У квартирі Люцини книжок було дуже багато, бо їх збирало не одне покоління. Гортензія попросила дозволу скористатися телефоном, бо її поламався. Також жінка поцупила якусь книжку, поки Люцина не бачила. Під час телефонної розмови сусідка говорила слова "повелитель" і "подвійна доза". Люцина почула це і вже не сумнівалася, що Гортензія та її мати – відьми. І це була правда, бо вдома на Гортензію чекала мати –

відьма Олівія-Гізелла-Павлонія. Стара саме варила щось у казанку. У них жила ворона Алергія, яку взимку Гортензія підбрала з підбитим крилом. Відьми вели дивну розмову про те, що Повелитель попросив подвійну дозу, що паскудний сусідський кіт перегриз телефонний кабель і чкурнув у закляте місце до своєї Котячої Величності, а рудохвостий чогось примчався з розпроклятої землі. Коли вариво було готове, обидві відьми поїхали до Повелителя.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

У цей час репортер газети "Посейбічні і потойбічні новини" Мортіус вирушав дещо з'ясувати. Дід Пилипко, в минулому грабіжник, який тепер продавав гарбузове та соняшникове насіння, повідомив йому, що сьогодні ввечері трамваєм їхала дівчинка, яка проживає на вулиці Кульбабовій, 4, у квартирі 14, і з трамваєм вискочив лис, який побіг у напрямку Медової печери. Мортіус вирішив знайти лиса й дізнатись, що то за один. Для колег-сантехніків Мортіус був Грицьком Ковніром, і ніхто не знав про його другу роботу. А став він репортером заради того, щоб заробляти на утримання справжнього тигра, який жив у нього вдома. Звали тигра Ілля, але Мортіус ніжно називав Колобочком.

Тим часом у будинку з двома вежами, який хотіла намалювати Люцина, розпочиналось засідання Клубу книголюбів. Суть засідання полягала в тому, що нечисть на чолі з Повелителем палила книжки. Власне, кидала книги у камін матір Гортензії. Цього разу засідання закінчилося тривожно, бо раптово потріскало усе скло у шибках.

Повертаючись із засідання Клубу, Гортензія загубила книжку, яку вона поцупила у Люцини і не наважилася витягти під час засідання клубу. То була "Енциклопедія Королівства", єдиний примірник у Серединному світі. Поки відьом не було вдома, біла ворона вирвалась на волю. Ворона була не проста, а з іншого світу. І звали її не Алергія.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Тим часом Лис добрався до Медової печери. Там уже був Сиволап, чорний кіт-охоронець. Інші коти пильнували печеру. Лис перемінився на хлопця і став таким, яким бачила його сьогодні Люцина. Звали хлопця Марко, він був сином Головного Королівського архіваріуса Теренція. У печері лежав непритомний лицар Серпень (у Королівстві його називали Август). Серпень був єдиним сином короля Даниїла. Сиволап охороняв його, бо коти були найкращими охоронцями від крутиголовців. Марко прийшов, щоб забрати принца, який був під дією закляття. Половина закляття опівночі мала бути знята. Марко трохи хвилювався, що принц не прокинеться. Коли усі в печері задрімали, з'явилася темна тінь, яка не мала форми й чітких обрисів. Вона забрала закляття. Серпень прокинувся і прошепотів: "Де я? Хто я?". Він мало що пам'ятав.

Марко не знав, як розповісти йому всю правду. Та хлопець мусив сказати сам, бо Сиволап не розмовляв по-їхньому. Вони були далеко від дому, у зовсім іншому світі, звідки їм треба повернутися до Королівства, від якого залишилася тільки назва. Серпень і Марко були давніми товаришами. Вони народились одного дня, росли, наче рідні брати, як колись їхні батьки Теренцій і Даниїл. Згодом Серпень мав стати королем, а Марко – архіваріусом. Поки Марко думав, як усе розповісти другові, Сиволап людською мовою сказав, що Королівство у небезпеці. Хлопці були дуже здивовані, бо кіт почав розмовляти. Марко пояснив другові, що вони не в Королівстві, а в Медовій печері, бо це найбезпечніше місце.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Вночі на Кропив'яному цвинтарі зустрілися Повелитель та опир фон Стронціус. Вони розуміли, що відбувається щось дивне, і чекали доки не прийдуть вказівки з Імперії, центру зла. Обидва розуміли, що останні події пов'язані з принцом, тож перед ними поставало завдання зупинити його.

Принц Серпень та Марко мусили повернутися до Королівства і врятувати його. Як це зробити, вони ще не знали. Свого батька Марко встиг завчасу вивезти в глухе село, щоб той міг зберегти собі життя. Марко переживав, що принц ще надто слабкий, аби витримати звістку про те, що як не нині, то завтра відбудеться офіційне зречення короля Даниїла. Він скаже так у присутності крутиголовців, бо втратив рештки здорового глузду від невеличких порцій отрути, які доливають йому щоранку в страву. Марко і Серпень не могли уявити, що їх чекає. Не знав цього і Сиволап. Цей кіт був свідком та учасником дитячих пригод принца і Марка. Бачив навіть, як у дванадцять років принц зняв каблучку з пальця прекрасної Мартисії. Ось як це сталося.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Щороку у Королівстві на озері біля Чарівного лісу відбувалися змагання на честь легенди про фею Мартисію. Колись дуже давно ця фея посварилася з чоловіком Лавзанієм через якусь дрібницю і зробила вежу неприступною, щоб той не міг її відвідати. Лавзанію так і не вдалось видряпатись нагору по слизькому камінні. У Королівстві сміливці пробували здійснити те, що не вдалось королю Лавзанію, – перепливати озеро і видряпатись на вежу, на вершечку якої сиділа акторка, граючи роль феї. Із королем на змагання приїжджав і принц Серпень. Того разу Марко застудився і лежав удома, а принц з батьком поїхали подивитися на змагання. Роль феї Мартисії грала стара і не дуже успішна акторка. Нікому не вдавалось вибратися на вежу, але Серпень, поруч якого не було Марка, який втримав би його від нерозумного вчинку, вирішив урятувати невдалі змагання. Він переплив озеро і став дряпатися на вежу. Марко вдома відчув, що друг у небезпеці, навіть чарівне яйце показувало, що

принц в біді. Він справді послизнувся за кілька метрів до вершини, та Марко знався на чарах і допоміг другові. Серпень добрався до феї і був дуже розчарований, бо вона виявилася товста, стара і розмальована.

Розслідування Мортіуса виявилось невдалим, бо на нього напали двоє вовкулак. На щастя, Мортіус мав з собою перцевий балончик, який і врятував його. Поки вовкулаки дико вили, Мортіус втік додому. Там його чекало ще одне потрясіння: Колобок раптом заговорив людським голосом. Тигр сказав, що вони повинні йти в Королівство. Вирушили вони на світанку, та спершу Колобок попросив Мортіуса показати місце, де той знайшов його. Мортіус пам'ятав, що то була напівзасохла верба. Вони віднайшли ту вербу, Мортіус приклав вухо до стовбура й почув гул під землею. Чоловік зрозумів, що в Королівство можна потрапити через каналізацію і підземелля. Тигр народився у Королівстві, а крутиголовці кинули його у воду, і річка принесла Колобка у Серединний світ. Перед мандрівкою Мортіус подзвонив діду Пилипку і сказав, що щезає.

Репортер і тигр довго мандрували підземеллям, то підіймались, то опускались. Врешті, тигр відчув запах Королівства. Та дверей не було, лише камінь. На стіні був знак – перо Фенікса, кружечок із вирізьбленим пером. Колобок знав, що двері в Королівстві відчиняють не ключем, а подихом. Він дмухнув, і камінна плита перекрутилась.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Опівдні Люцина вийшла з дому і зустріла діда Пилипка. Виявилось, що дід Пилипко знав бабусю і дідуся дівчинки. Він повернув їй книжку, яку знайшов у парку, бо впізнав їхній екслібрис – пташине перо в овалі. Коли повз них пройшла Гортензія, дід сказав, що ця жінка та її мати – відьми. Вдома Люцина виявила, що книжка написана тайнописом. Згодом з книжки вийшов чоловічок з мітлою (дідусь колись говорив їй, що в книжках живуть книжкові гноми). Чоловічок змітав тайнопис, і під ним проступали літери тієї мови, якою Люцина розмовляла й читала усе життя. Книга називалася "Енциклопедія Королівства: Усе, що було, є і, можливо, буде". Тепер Люцина могла читати книгу. Вона знайшла статтю про свій світ. У статті говорилося, що люди у Серединному світі розриваються між лихими і добрими вчинками, надто люблять золото і коштовне каміння.

У цей час стара сусідка-відьма з допомогою магічного люстерка бачила усе, що діялося в квартирі Люцини. Відьма наказала Гортензії йти і відібрати у Люцини книжку. Гортензія прийшла до дівчинки і попросила дати їй почитати якусь книжку. Люцина дозволила вибрати. Гортензія понишпорила по полицях, потім вхопила якусь книжечку і пішла додому. Там стара відьма почала кричати на дочку, бо Гортензія взяла телефонний довідник. Налякана Люцина почула крик відьми і зачинила вхідні двері на замок і засув. Дівчинка зібрала деякі речі, книжку і вирішила тікати. У цьому їй допомогли коти, яких скликав Фелікс: коти обсіли двері відьом, а Люцина змогла проскочити і втекти.

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

Мортіус і тигр опинилися у Медовій печері і побачили Марка і принца. Після знайомства Марко запропонував принцові скористатися підземною рікою як шляхом до Королівства. Мортіус радів, що знайшов супутників. Міську каналізацію він знав, як своїх п'ять пальців. Дорога була такою важкою, що згодом Мортіус вирішив зайти відпочити в лігво опиря Стронціуса. Репортер не здогадувався, що поруч із ним йде той самий принц Серпень, полювання на якого розпочалося минулої ночі. На щастя, вдень опир міцно спав. Раніше Мортіус не раз приходив до нього пограти в різні забавки на комп'ютері. Під час відвідин помешкання опиря принц сів за комп'ютер і ввімкнув якусь гру. Закінчилось усе тим, що комп'ютер поламався. Мандрівники рушили далі і невдовзі вийшли назовні, та Мортіус зовсім не знав, куди усіх привів.

Люцина бігла містом, і не було нікого, хто допоміг би їй сховатись чи дати розумну пораду. На автобусній зупинці дівчинка розпачливо замахала руками, невеликий жовтий автобус зупинився і підібрав її. Люцина навіть не здогадувалася, що в цьому автобусі їхала уся нечисть міста до Замку в Граничному світі, де мала битися з принцом. Коли відьми побачили Люцину і почали наближатися, її врятували слова: "Мене нема!" Цих слів навчила її бабуся. І одразу ж вона стала невидимою. Дівчинка вискочила з автобуса і опинилася у якомусь дивному місці.

Мортіус, Марко, Серпень і Колобок теж потрапили у дуже дивну місцевість. Марко першим здогадався, що вони у Граничному світі, звідки рукою подати до Королівства. Замок знаходився десь на заході. Усі рушили в дорогу, і невдовзі побачили якесь бідне село. У цьому селі вони познайомилися добрим дідом на ім'я Люстій. Він був нетутешній. Дід надав мандрівникам пристановище, а зранку вивів їх на дорогу до Замку.

Люцина, як виявилось, теж опинилася у Граничному світі – землях, які розділяють Серединний світ і Королівство. В книжці говорилося, що тут населення дуже мало, і воно давно перебуває під контролем крутиголовців, а єдиною примітною архітектурною спорудою в граничному світі є Замок, який служить для переходу в Серединний світ та Королівство. Біля підніжжя Замкової гори дівчинка побачила вербу, у дуплі якої знайшла яйце. Його вона поклала у свою торбинку.

Коли дівчинка опинилася у Замку, там уже були відьми та інша нечисть. Люцина зробилася невидимою і почала мандрувати численними кімнатами Замку. В одній з них познайомила з бібліотекаркою Замку – Сонею. Жінка попросила допомогти їй врятувати книжки від відьом, які хотіли спалити їх і викидали через вікна. Люцина дізналася від бібліотекарки, що вся нечисть приїхала сюди пильнувати двох лицарів, що прямують до Королівства через Великий Льох. Один із них принц, що був зачарований, а другий – його товариш. Бібліотекарка розповіла, що тут часто бувають крутиголовці. Вони мають очі не лише спереду, але й на потилиці, і завжди озброєні. Королівство не може знищити їх, бо вже двісті років не має війська.

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

В очікуванні принца більшість нечисті лягла спати. Повелитель теж хотів спати, хоча безсоння мордувало його уже багато років через осколок меча Лицаря Королівських Окулярів. Марко, Серпень, Мортіус, Сиволап і тигр зайшли з тилу Замку, як радив їм Люстій. Першою вони побачили Люцину. Усі познайомилися, і Люцина попередила, що у Замку засідка. До них приєдналася Соня, а Сиволап вирішив покликати на допомогу свою королівську гвардію. Для цього Марко мусив висмикнути у нього шерстинку і потерти її між пальцями.

Оскільки принц не з'являвся, нечисть збиралася по обіді вертатись додому. Повелитель саме тримав у руці меча, котрим бився колись із Лицарем Королівських Окулярів, коли з'явилися наші мандрівники. Він запитав Марка, чи вміє той перекидатися на когось, крім лиса. Марко відповів, що він лицар, а не перевертень, а його прадід носив звання Лицаря Королівських Окулярів. Почувши про давнього ворога – Лицаря Королівських Окулярів, Повелитель вигукнув, що битиметься з Марком.

Бій був важким. Повелителю навіть вдалося приставити меча до горла юному лицареві. Та Марко вдарив Повелителя щосили ногою в живіт. Той упав і випустив меча з рук. Меч Повелителя кинувся на Марка. Другий меч вирішив теж битися без господаря і вирвався йому з рук. Подібної битви нікому ще не доводилось спостерігати. У цей час під Замком зібралися коти різних мастей, серед них був і Фелікс, кіт Люцини. Могутній котячий хор потряс мури Замку. Хвиля котів увірвалася всередину. Серпень оголосив: у кого алергія на котів, нехай покине Замок. Та Повелитель з нечистю не йшов, він чекав дзвінка з Імперії. У цей момент задзвонив телефон. Повелитель говорив у слухавку, що тут є принц зі своїми помічниками. Серпень підбіг до нього і попросив телефон. Він сказав, що є принцом Августом і буде вчасно. Принц подякував Повелителю за телефон і сказав, що той може йти, поки у його підопічних не почались ускладнення. Нечисть забиралася геть. Перед тим як полетіти, стара відьма дещо пошепки сказала Люцині, від чого дівчинка поблідла. Біла ворона, що влетіла через вікно, сіла на плече принцові. Її звали Аона, і принц думав, що вона загинула. Люцина почала падати в забуття.

Повернення до Королівства

Частина друга

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

Король Даниїл помер, хоч крутиголовці планували ганебне зречення корони. Після смерті короля відчинився Великий Льох, в якому опинились Королівство і Граничний

світ. Великий Льох – це не певне місце, а зникнення мудрості, любові, доброти. Принц Серпень дуже сумував, і для Марка це було нестерпним.

Опинившись у Королівстві, Серпень і Марко зупинилися у передмісті в хатині давнього приятеля короля – Онися. Колись він працював помічником студентів та викладачів, а коли виріс, то став опікуном-господарем цілої Академії. До Онися Серпень із Марком привели Мортіуса, Соню, Тигрисика і обох котів, Сиволапа й Фелікса. Люцина весь час перебувала у непритомному стані.

Марко відправився до себе додому. Там крутиголовці усе перевернули й порозкидали. Добре, що в Марка було потаємне місце, про яке не знав навіть тато. Звідти хлопець забрав свої чарівницькі приладдя. Коли він повертався, його скляна куля ніби наповнилась сірим попелом. Марко подумав, що Серпень у небезпеці. Куля випорснула з рук і розбилась на друзки. З неї висипався попіл, а дивна тінь забрала його.

Тим часом Мортіус виконав бажання Тигрисика: висмикнув з його спини волосину і розтер долонями. Після цього з'явилася мати Колобка – тигриця Іляна. Її колись відвезли до Імперії і тримали там у клітці, але зараз чари звільнили її.

Архіваріус Теренцій, батько Марка, прибув у столицю Королівства, бо тримав від Онися листа. Він йшов вулицею, коли його спинили крутиголовці. Чоловік не підкорився наказу сісти їхню машину, почав тікати, і його застрелили. Саме в ту мить магічна куля випала в Марка з рук і розбилась.

У Серединному світі Олімпія поверталася додому і зустріла діда Пилипка. Той розповів, що позавчора якась нечиста сила потрощила вікна у трамваї, і порадив стерегтися сусідок. Олімпія не виявила дочки вдома, лише на малюнку Люцини проступали слова: "Королівство у небезпеці!" Згодом Олімпія побачила своїх сусідок. Стара відьма сказала, що Олімпії пора вирушати до Королівства. Олімпія одразу ж побігла до будинку з чотирма коминами, що здалеку нагадували вежі. Повелитель, який там жив, у цей час думав про своє життя... У 1748 чи 1749 році у ворота його маєтку постукала жінка з дівчинкою, яка мала десь зо два роки. Повелитель здогадався, що вони з Королівства. Жінка розповіла, що ніч застала їх у дорозі до міста. Повелитель охоче надав притулок жінці з дитиною. У його голові тим часом роїлись підступні задуми. Жінка з Королівства не була йому підвладна, а от дівчинка... Цілу ніч він придумував різні способи, як розлучити матір із дитиною. На світанку жінка збиралася йти. Повелитель попросив показати йому дівчинку, яка саме спала, і її обличчя було закрите. Жінка відгорнула хустку. Повелитель обома пальцями стиснув дитині зап'ястя. Жінка відсахнулась і вибігла за ворота. Почувся плач дитини. Повелитель гукнув жінці услід, що дитина ніколи не повернеться до Королівства, до четвертого покоління...

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Олімпія прийшла до Повелителя і запитала, де її дочка. Повелитель відповів, що

Люцина зі своєю компанією залишилася в Замку, а зараз, либонь, у Королівстві. Олімпія показала йому дві бліді плями на зап'ясті і сказала, що вони помалу зникають з кожним поколінням. Вона – остання. У Люцини вже немає слідів від його пальців. Жінка запитала, навіщо він тоді зробив це. Виявилося, що Повелитель просто хотів померти, але не міг. Олімпія не мала в серці ненависті. Вона сказала, що він нарешті засне. Повелитель заплющив очі, і чорна свічка біля нього погасла. Олімпія, не озираючись, вийшла з будинку, потім обернулася. Будинок зник. Жінка побігла додому і побачила, що будинок на малюнку дочки теж зник. Також зник ледь помітний слід від пальців Повелителя на її зап'ясті. Олімпія завершила усі справи в Серединному світі, щоб ніхто більше не пам'ятав про неї та її дочку. Вона вийшла на балкон, промовила: "Все", і почала падати. У цей час стара відьма сказала Гортензії, що Олімпія вирушила до Королівства. Потім стара ще встигла вимовити дивні слова: "Я не спалила жодної книжки. Справжні книги не можна знищити". І відійшла туди, звідки ніхто не повертається.

Онисьо зібрався з Марком і Серпнем в аптеку, а Мортіусу наказав бути за головного. У разі найменшої небезпеки вивести усіх, куди покаже пес Серденько, потрібно лише сказати слово "Притулок". Насправді Онисьо вів хлопців до Ради Старих, яка в Королівстві вирішувала важливі питання.

Поки Онися, принца і Марка не було, нарешті прокинулася Люцина. Дівчинка познайомилася з Іляною, а потім сіла з усіма на кухні пити каву. У торбинці Люцини виявилося лише яйце, а книжка, потрапивши нарешті до Королівства, могла податися куди завгодно.

Ніч усе тривала й тривала. Громадяни йшли прощатися зі своїм королем. Претендента на престол не було, і після похорону імператор сподівався взяти Королівство під контроль. Лише Рада Старих стояла на заваді, причаївшись невідомо де. Цей загадковий наддержавний утвір існував незалежно від Короля.

Фелікс першим побачив, що до садиби Онися під'їхали крутиголовці. Кіт попередив усіх про небезпеку. Люцина зраділа, побачивши свого кота і була дуже здивована, коли він почав говорити людською мовою. Мортіус знайшов Серденька, і собака повів їх через чорний хід. Вони продиралися крізь кущі, та раптом вийшли до машини ворогів. На щастя, крутиголовці вже пішли до будинку. Мортіус сів за кермо, і машина рушила.

Зустріч з Радою Старих трохи засмутила Серпня і Марка. Спершу з дванадцятьма Старими зустрівся Марко. Хлопцеві показали тіло батька і усе розповіли. Хлопець був вражений, бо вони наче не переймалися долею Королівства. Коли він сказав, що крутиголовці вбили його батька й короля, йому відповіли, що король помер від нервового виснаження, а Головного Архіваріуса застрелили як приватну особу, що не виконала вимоги патруля зупинитися. Марко отримав дивне прохання: ніщо не повинно завадити завтрашньому віче у палаці. На прощання один із Старих кинув йому прозору скляну кулю. Хлопець вийшов, а після нього до Старих зайшов принц. Серпня спитали, що він думає про теперішню ситуацію. Хлопець відповів, що якщо в них не буде короля, Імперія візьме їх під свій патронат. Старі сказали, що принц

неповнолітній, отже не може стати королем. Серпень не чекав такого. Потім він отримав наказ йти, поки ніч, до Чарівного лісу, а звідти – до Вежі на озері. Але завтра о третій пополудні хлопець мусив повернутись в палац на віче. Третім покликали Онися і сказали, що тепер він стане Головним Архіваріусом.

На віче збирався прибути імператор, який хотів прибрати Королівство до своїх рук. Та щось не пустило його: коли він зі своїм почтом плив поромом Річкою, вода перетворилася у бридке зелене місиво. Пливти далі не було змоги, і імператор повернувся додому.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

"Енциклопедія Королівства" прилетіла до Олімпії, яка після переходу опинилася у Вежі в Чарівному лісі. Гноми з книжки розповіли їй про все, що сталося з її дочкою.

А Люцина у цей час разом з іншими їхала краденою машиною і думала про матір. Мортіус приїхав до Королівської Друкарні, де роздрукував листівки з повідомленням про те, що принц живий. Ці листівки були розповсюджені по місту, та під ранок Мортіус зачепив джип крутиголовців і довелося тікати. Почалася гонитва, яка супроводжувалася стріляниною, як у справжньому бойовику. Мандрівники звернули в парк і заїхали в озерце. Усі встигли врятуватися і сховатись у кущах під високим берегом, а крутиголовці поїхали геть.

Принц із Сиволапом зайшли у Чарівний ліс і зустріли переліток та їхнього короля, які збиралися у подорож. Попрощавшись з ними, принц пішов до Вежі, де зустрів жінку. Вона спитала про його матір. Серпень відповів, що коли був малий, йому говорили, що мама перебралась до іншого світу. А потім він здогадався, що вона померла.

Олімпія почала розповідати принцу правду. Доки їй не виповнилося 21 рік, вона нічого не знала про Королівство. Не могла туди потрапити через оті знаки на руці, родове прокляття. Усе почалось з того, що в сусідній квартирі поселились дві жінки, схожі на відьом. Матері Олімпії вони не сподобалися, але Олімпія трохи приятелювала з Гортензією. Взимку Олімпія побачила на пустирі під деревом пораненого хлопця. На дереві сидів великий чорний птах, який кричав, наче вимагав, щоб вона пішла геть. Олімпія забрала пораненого додому, бо зрозуміла, що він з Королівства. Чорний птах поранив хлопця і заніс отруту, яка почала повільно діяти. Олімпія вийшла заміж за того хлопця, його звали Даниїл, вони почали жити у Королівстві. Король, батько Даниїла, помер незадовго після їхнього прибуття. Олімпія знайшла собі подругу на ім'я Мелінда, майбутню матір Марка, яка стала дружиною Головного Архіваріуса. Весільним дарунком Даниїла була магічна "Енциклопедія Королівства". Олімпія намагалась бути хорошою королевою, але все одно почувала себе чужою. У короля почали траплятися дивні напади страху. Народився Серпень, хоч його справжнє ім'я – Август. Згодом почали з'являтися крутиголовці. Коли Серпню було три місяці, король кудись поїхав без охорони. Олімпії довелося керувати цілою державою. На четвертий день Даниїл

повернувся і зізнався, що втрачає над собою контроль через прокляту кров того чорного птаха. Але тепер у Граничному світі він сховав одну цінну річ і спокійний.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Одного літнього дня Олімпія вирішила прогулятись біля річки. До неї підійшов якийсь чоловік і сказав, що його прислала Рада Старих. Чоловік почав розповідати про небезпеку, яка загрожує державі. Проблема, за його словами, була в Олімпії, бо король засліплений любов'ю до неї і ладний пожертвувати Королівством. Тому Олімпія мусить залишити його сама заради блага Королівства. Чоловік говорив, що мати Олімпії у Серединному світі давала принцу Даниїлу отруту, яка ослабила його дух. Вона робила це для того, щоб повернути дочку до раю, куди не могла сама потрапити. Тепер, коли Олімпія поїде, вдасться призупинити дію отрути. Знак на її руці несумісний з королівською гідністю. Олімпія повірила чоловіку, але хотіла забрати з собою в Серединний світ сина. Чоловік не дозволив і сказав, що Олімпія чекає другу дитину, тож покине Королівство не сама. Вона мусить піти, бо її поява послабила кордони держави, а цим скористається Імперія. Коли жінка сказала, що не вірить у все це, чоловік вийняв ніж і приставив собі до горла. Бризнула кров на її сукню. Олімпія закричала і втратила свідомість...

Мортіус, Соня, Люцина і тигри зустрілися з Марком і пішли до Королівського саду. Усі лишилися там, а Мортіус і Марко вирушили до палацу. Там після похорону короля відбулася церемонія читання Закону про успадкування королівського трону. Рада Старих надіслала якусь записку, яку мав прочитати Головний Церемоніймейстер. Найближче оточення покійного короля знало про послання і відчувало значне полегшення: Старі не порадять нічого такого, що б зашкодило громадянам Королівства. Головний Посол Імператора вимагав відкласти церемонію до прибуття Його Імператорської Величності, але йому ввічливо відповіли, що нового правителя Королівства потрібно обрати не пізніше, як через 12 годин після похорону. Головний Церемоніймейстер зачитав Закон про успадкування королівського трону. Згідно закону, місце попереднього короля мав обійняти найстарший син чи дочка. Посол Імперії сказав, що Август неповнолітній. Тоді Головний Церемоніймейстер зачитав послання про те, що Рада Старих радить призначити тимчасовим правителем Королівства матір принца Августа, Її Величність Королеву Олімпію. Тут у палаці з'явилася Олімпія, поруч йшов Серпень. Багато хто з присутніх упізнав королеву. Олімпія звернулася до свого народу і розповіла, як чорна сила, що має безліч облич, поглумилася над її родиною.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

У Королівському саду Люцина згадувала, як стара відьма сказала їй тоді пошепки:

"Прокляття знято, моя королівно!". Раптом над садом почали битися два птахи – білий і чорний. Марко прибіг у сад, обхопив руками Люцину і вони обоє дивились, як б'ються птахи. "Як Білий Птах поб'ється з Чорним Птахом, Настане день чи ніч?" – сказав Марко. То була найдавніша пісня, записана в Королівстві, яка ще існувала, напевно, до нього. "День!" – відповіла Люцина. І сталося диво: обидва птахи розтанули в небі.

Стежкою до них йшла Олімпія в золотій короні, а з нею Серпень. Люцина побачила матір. Дівчинці теж принесли корону – тоненький золотий обруч, викуваний для принцеси Кремінії 356 років тому.

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

Що було потім

У Серединному світі

Мортіусу у Серединному світі знайшли заміну. Єдиний, хто чекав їх з тигром і пам'ятав, це дід Пилипко. Йому Мортіус передав послання, а Олімпія – перстеник з діамантом, щоб поліпшив собі життя. За той перстеник дід купив собі невелике помешкання.

Гортензія вибралася з міста, стала знахаркою і дала оголошення до газети про те, що хоче познайомитися з чоловіком, який згодний жити в сільській місцевості. Матір Гортензії насправді була охоронницею королеви Олімпії в Серединному світі й дуже вміло прикидалась.

Щоб врятувати свій комп'ютер, Стронціус переселився в сухіше місце – придбав собі невеликий будиночок.

У граничному світі

Відколи між Граничним світом і Королівством зникла межа, усе в цьому забутому щастям краї стало мінятися на очах. Перелітки на чолі зі своїм Королем, прийшли в Граничний світ, аби посадити дерева й квіти.

Соня жила в Замку і вчила дітей писати і читати. Якось до неї прийшов Мортіус з Тигрисиком і запропонував одружитися. Соня прийняла пропозицію. Вони планували відремонтувати Замок та видавати газету для жителів Граничного світу.

У Королівстві

Люцина ходила на уроки, що мали її підготувати до навчання в Академії. Серпень вчився на короля і кожен день брав королівські уроки. Тигриця Іляна завжди супроводжувала королеву. Крутиголовці майже всі покинули Королівство.

Люцина хотіла швидше стати дорослою й обрати для себе якусь заняття. Вона двічі

на тиждень відвідувала художню студію. Останнім часом принцеса ходила зажурена, бо голубка перестала приносити їй листи від Марка. Ні про що інше вона не могла думати.

Марко облишив навчання і подорожував. Він шукав відповіді на питання, які постають перед людьми, котрі передчасно подорослішали. Одного разу він відчув, як щось вкололо його в самісіньке серце і хлопець зрозумів, що падає. Коли він розплющив очі, то побачив над собою старого чоловіка. Той сказав, що хлопець вмирає без любові і мусить повернутися додому.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу